

LBRIS

We know
books

CHARLES PERRAULT

LES FÉES

ZÂNELE

În românește de *Gabriela Cristian*

PARALELA 45

LES FÉES

Il était une fois une veuve qui avait deux filles; l'aînée lui ressemblait si fort et d'humeur¹ et de visage, que qui la voyait voyait la mère. Elles étaient toutes deux si désagréables et si orgueilleuses qu'on ne pouvait vivre avec elles. La cadette, qui était le vrai portrait de son père pour la douceur et pour l'honnêteté, était avec cela une des plus belles filles qu'on eût su voir. Comme on aime naturellement son semblable, cette mère était folle de sa fille aînée, et en même temps avait une aversion effroyable pour la cadette. Elle la faisait manger à la cuisine et travailler sans cesse.

Il fallait entre autre chose que cette pauvre enfant allât deux fois le jour puiser de l'eau à une grande demi-lieu² du logis, et qu'elle en rapportât plein une grande cruche. Un jour qu'elle était à cette fontaine, il vint à elle une pauvre femme qui la pria de lui donner à boire.

— Oui-dà, ma bonne mère, dit cette belle fille; et, rinçant aussitôt la cruche, elle puisa de l'eau au plus bel endroit de la fontaine, et la lui présenta, soutenant toujours la cruche afin qu'elle bût plus aisément.

La bonne femme, ayant bu, lui dit:

— Vous êtes si belle, si bonne et si honnête, que je ne puis m'empêcher de vous faire un don (car c'était une Fée qui avait pris la forme d'une pauvre femme de village, pour voir jusqu'où irait l'honnêteté de cette jeune fille). Je vous donne pour don,

¹ *humeur* – (aici) fel de a fi, caracter

² *lieue* – leghe, veche unitate de măsură pentru distanțe, de aproximativ 4 km

ZÂNELE

A fost odată o văduvă care avea două fete; cea mare îi semăna atât de mult la suflet și la chip încât, atunci când o vedeai, ziceai că e mama ei. Amândouă erau atât de urâcioase și de trufașe, că nu putea trăi nimeni în preajma lor. Cea mică, semănând ca două picături de apă cu tatăl ei, prin blândețe și prin bună-cuviință, era astfel una dintre cele mai frumoase fete care s-au văzut vreodată. Cum oamenii îi iubesc de la sine pe cei care le seamănă mai mult, mama era moartă după fiica ei cea mare și, în același timp, nutrea o aversiune fără margini față de mezină. O obliga să ia masa în bucătărie și să muncească fără încetare.

Printre altele, trebuia ca biata copilă să meargă de câte două ori pe zi să scoată apă dintr-o fântână aflată la o bună bucată de drum distanță de casă, să umple un urcior încăpător și să se întoarcă apoi cu el plin. Într-o bună zi, pe când se afla lângă fântână, iată că se apropie de ea o femeie sărmană care o roagă să-i dea de băut.

— Sigur că da, măicuță, răspuse frumoasa fată; apoi, clătind imediat urciorul, l-a umplut cu apă din cel mai curat ungher al fântânii și i l-a întins, sprijinindu-l cu grijă, să poată bea bătrâna.

După ce bău, biata femeie îi spuse:

— Ești atât de frumoasă, atât de bună și de cinstită încât nu mă pot abține să nu-ți fac un dar (căci era o zână care luase înfățișarea unei femei sărmane de la țară, ca să vadă până unde ar putea merge bunătatea tinerei fete). Te hărăzesc cu darul,